

Je zei: „Morgen zeg ik je wel, of ik meega.”

En je reed weg, met het spottend lachje van de ander in je ooren. Je was bang voor jezelf. Dat je toegeven zou. Dat je zou zeggen: „Wat hindert zoiets voor één keer? En niemand behoeft het te weten.”

Terwijl ze haar fiets achter het huis reed, keek Elly naar de Magnolia.

Het mooie was er af. De grond lag nog bezaaid met verflenste vuil-albasten blaren. Het was te zien, dat moeder niet haar gewende werk in 'den tuin deed, nu.

„Vanmiddag ga ik den boel opruimen,” besloot Elly. Want er was in het zien van deze vervuilde, verflenste bloei iets, dat haar weer hinderde.

Ze hoorde weer haar moeder zeggen: „Zoo jammer, dat ik er nu niet zijn zal, als de Magnolia bloeit.”

En ineens wist ze.

Als ze doorging met deze nieuwe vriendschap — als ze er niet dadelijk en resoluut een eind aan maakte, werd er ook in haar iets besmeurd. Iets, dat nooit meer goed te maken viel.

Dan miste moeder, dan miste zijzelf den prillen bloei van haar jonge ziel.

— Een mensch is méér dan een boom. De Magnolia bloeit een volgend jaar opnieuw, even mooi als nu. Bij een mensch volgt er geen even schoone bloei, als de eerste bloesem vernield is. Wat je aan jezelf bederft, kun je nooit weer volkomen herstellen.

Gedachten als deze werd Elly zich vaag bewust.

Ze zei: „Moeder.”

En daarna een anderen Naam: „God.”

Het was als een belofte en als een gebed.

„Help me, dat ik, als opnieuw de Magnolia bloeit, niet beschaamd sta bij zijn ongerepte reinheid.”

J. M. W.-W.

ZONNETIJD

Velen meenen nog steeds, dat de zon onfeilbaar onzen tijd regelt. Deze populaire en begrijpelijke opvatting van den tijd is intusschen in strijd met de werkelijkheid. Het moge vreemd klinken, maar de zon regelt onzen tijd niet en zij kan dat niet doen, omdat haar loop langs den hemel niet regelmatig is. De aarde loopt in een ellips-vormige baan om de zon en loopt dus niet steeds even snel. Deze veranderlijke beweging deelt zich mee aan de schijnbare beweging van de zon. Dit is één der oorzaken, waardoor de zonnedagen niet steeds even lang zijn. De sterrenkundigen hebben daarom den tijd geregeld naar een denkbeeldige zon, die regelmatig elken dag en elk jaar langs den hemel loopt. Deze zon heet *Middelbare Zon* en de tijd *Middelbare Tijd*. De M.Z. regelt dus ook onze uurwerken en het is gemakkelijk te begrijpen, dat ze nu eens vóór, dan weer eens achter en enkele malen per jaar gelijk loopt met de ware zon. Loopt zij vóór in haar dagelijkse beweging, dan duren de dagen schijnbaar langer; is zij vóór, dan zijn ze oogenschijnlijk korter. Omstreeks half Februari loopt de M.Z. ongeveer een kwartier vóór en dan „lengen” in het voorjaar de dagen zoo snel. In het begin van October loopt zij een kwartier achter en dan „korten” de dagen zichtbaar. Midden April, midden Juni en einde December loopen ware zon en M.Z. gelijk. Het verschil tusschen waren zonnetijd en middelbaren zonnetijd noemt men *tijdsvereffening* en is positief of negatief. Het verschil bedraagt nooit meer dan 17 minuten. Op een goeden zonnwijzer en ook aan den stand der zon zelf zijn de maxima en minima gemakkelijk waar te nemen.

Het is duidelijk, dat de M.T. voor het burgerlijk leven noodig is, daar geen uurwerk den loop der ware zon kan volgen.

J. BOERSTRA

Wie al hetgeen verkeerd is in de wereld, recht wil zetten en verbeteren, die wikkelt zich in groote onrust en verwarring, en helpt noch zichzelf noch anderen er mede.

Geef in de eerste plaats acht op uzelf!

GERHARD TERSTEEGEN

„HUIZE WACHENFELD”

DE PRIVAATWONING VAN ADOLF HITLER

Boven op den Obersalzberg, te Berchtesgaden, ligt „Haus Wachenfeld,” de privaatwoning van den Duitschen Rijkskanselier. Door een zadel in de bergen, die het omringen, ziet men de oude Bisschopsstad, Salzburg liggen. Bij hel-

Hitler met het zontje van zijn huisbewaarder

dere dagen kan men met het bloote oog duidelijk den burcht onderscheiden, die midden in het stadje oprijst ten hemel. Met den bergkijker ziet men dan zelfs de bijzonderheden aan de gevels der gebouwen, zóó helder is hier de lucht.

Links van den Obersalzberg ligt het massief van den Unterberg, waarop steeds afwisselende kleurschakeeringen leven en dansen. Nog verderop bemerkt men den Watzmann, en achter den Obersalzberg zelf, ziet men den Hohen Göll.

Nooit is hier één dag eender aan een voorgaande. Het is steeds

een afwisseling tusschen zon en nevels, regen en sneeuw. Midden in deze streek ligt het Berghof Wachenfeld. Het is een eenvoudig, wit symmetrisch opgetrokken gebouw. Terrassen liggen er omheen. De groote hall is met tapijten bedekt en enkel een paar groote schilderijen, door Hitler zelf geschilderd, versieren de witte wanden. Het meubilair is modern, degelijk, zwaar. Achter de hall ligt de wachtkamer, het zoogenaamde „Fremdenzimmer,” met den Oud-Beijerschen haard, waarvoor de houtblokken liggen opgestapeld. Ook hier hangen enkele schetsen door den Führer zelf geschilderd of geteekend, aan de notenhouten lambriëering, die tot het plafond reikt.

Vlak daaraangrenzend ligt de werkkamer. Die is zeer ruim, met ramen die uitzien op de verre bergen en de diepe dalen. De kamer is in twee gedeelten gescheiden, of beter verdeeld: een „cosy-corner” waarin Adolf Hitler zich neerzet om het bezoek te woord te staan, en de eigenlijke werkkamer, waarin het bureau staat. Eén wand geheel ingenomen door bibliotheekkasten. Het is een gezellige ruimte, er zit sfeer in en warmte, vooral als de groote Duitse herdershond van den Führer, met den kop op de voorpooten gestrekt voor de ronde porcelein kachel ligt. Overal heerscht orde en weldadig doet het aan, dat men op alle tafels bloemen ziet staan. Opmerkelijk tevens is het, dat men nergens wapentropheeen ziet, waar Duitse woningen anders nog al eens mede versierd zijn; geen enkel schilderij stelt een wapenfeit voor, een slag, een gevecht. Het zijn enkel stillevens, landschapsschilderijen, een zeegezicht met zeilboot of visschersschuit. Zoo hevig als de „Staatsman” Hitler voor bewapening is, zoo hevig is de „mensch” Hitler er in zijn intieme omgeving afkeerig van.

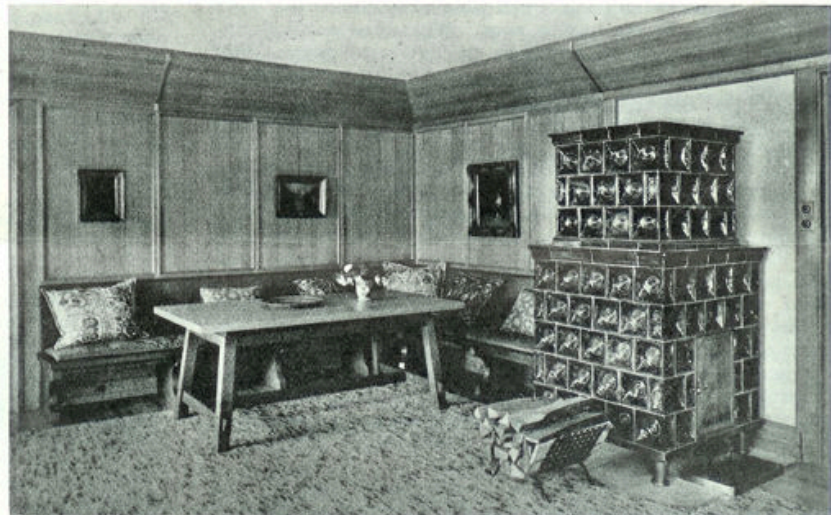
Huize Wachenfeld

tientallen rondfladderen. Over een bergpad vlucht een bok weg of een hert. In de verte klinken de Alpenhorens elkander tegen. Ik heb op 't Berghof Wachenfeld niet de slaapkamer van den Führer gezien. Maar ik sprak wel den schilder, een geloovig man uit Berlijn, die de kamer geschilderd had. Hij vertelde mij, dat die zeer eenvoudig was: een gewoon ijzeren ledikant, een tafel en stoel, en één enkel schilderij aan den muur: het portret van de moeder van Adolf Hitler. Hieronder staat altijd een klein bouquetje bergbloemen, dat door den Führer en zijn zuster om de beurt wordt geplukt. Adolf Hitler heeft niet enkel deze streek uitgekozen tot woonplaats, omdat de bergen hem zoo bekoren, maar ook, omdat zijn oogen deze versterkende berglucht en bergkleuren noodig hebben. Toen de oorlog ten einde liep in 1918, lag Adolf Hitler zelf, blindgegest in het lazaret. Na maandenlange blindheid, kreeg hij als door een wonder het gezichtsvermogen terug; maar steeds opnieuw moet de zuivere berglucht hem als het ware bestralen. Dit is ook een van de redenen, waarom de Führer niet rookt en niet drinkt. De giftgassen hebben tevens de keelorganen aangetast.

Adolf Hitler staat om half zes op en leest dan eerst de couranten. Hij is hiermede tot acht uur bezig. Dan wordt het ontbijt genuttigd in het bijzijn van zijn zuster, die het huishouden bestuurt. Oogenblikkelijk na het ontbijt beginnen reeds de bezoeken van rijksleiders, ministers, adjudanten, medewerkers. Deze bezoeken duren tot één uur toe, waarna de Führer, wederom met zijn zuster, het middagmaal gebruikt. Hierbij zitten dikwijls de intieme vrienden aan, en ook de kinderen van deze personen. Toen ik er was liep juist het dochtertje van minister Goebbels er rond, de kleine Helga. Haar moeder is een Nederlandsche, uit Haarlem afkomstig.

Na het middagmaal doet de Führer een stevige wandeling door de bergen. Hij heeft een snellen gang, zoodat men een goed bergbeklimmer moet zijn, om hem bij te houden. Meestal wandelt hij naar het „Göll Häusl," de kleine bergwoning, waarin de dichter Dietrich Eckhart leefde en werkte. Een enkele maal rijdt hij ook per auto naar de Königssee.

Heel de woning ademt gemoedelijkheid: uniformen van SA of SS ziet men er niet, enkel de livrei van een paar huisknechten. Op het terras verspreid, staan de voederbakjes voor de vogels, die bij

De Wachtkamer

Daar de berglucht een heelenden, in ieder geval, een verzachtenden invloed heeft op deze aangetaste keelorganen, is dit de tweede reden waarom de Führer steeds vóór of na een groote politieke rede, Obersalzberg opzoekt.

Toen ik na afloop van het bezoek weer in den auto de groote, breede Rijksautobaan van Berchtesgaden naar München afstoot, zag ik bij de eerste kronkelingen in den weg, telkens opnieuw Huize Wachenfeld oprijzen uit de rotsen. Ik had er maar een klein uur in totaal doorgebracht, maar het waren toch onvergetelijke oogenblikken geweest, want God had mij het voorrecht gegeven om te mogen spreken tot de ziel van een man, die eenzaam alleen staat, op den hoogen top van een Staat. Een man, die een grooteren zielestrijd heeft te strijden dan de wereld wel weet.

W. Laatsman

Werkkamer van Hitler